

1. Bydlení v 19. století bylo srovnatelné s dnešním.

Každodenní život v 19. století byl výrazně odlišný od dnešního, a to zejména pokud jde o bydlení. Většina lidí žila na venkově v malých domcích či chalupách, často sdílených s více generacemi rodiny. Ve městech se pro dělníky a jejich rodiny stavěly pavlačové domy s malými byty a nízkým komfortem. Dělníci si nemohli dovolit lepší bydlení ani dostatek jídla. Další možnost pro bydlení ve městě nabízely i několikapatrové činžovní (nájemní) domy. Bohatší vrstvy společnosti obývaly prostorné městské byty a domy nebo venkovské vily, vybavené moderními vymoženostmi té doby, jako byly plynové lustry, koupelny a splachovací záchody. Součástí býval salón, jehož vybavení reprezentovalo životní úroveň rodiny. Hrubší práce (úklid, žehlení, praní, nákupy, ...) měly v těchto domácnostech na starosti služby. V této době se také objevily první hotely a pasáže.

1. Bydlení v 19. století bylo srovnatelné s dnešním.

Každodenní život v 19. století byl výrazně odlišný od dnešního, a to zejména pokud jde o bydlení. Většina lidí žila na venkově v malých domcích či chalupách, často sdílených s více generacemi rodiny. Ve městech se pro dělníky a jejich rodiny stavěly pavlačové domy s malými byty a nízkým komfortem. Dělníci si nemohli dovolit lepší bydlení ani dostatek jídla. Další možnost pro bydlení ve městě nabízely i několikapatrové činžovní (nájemní) domy. Bohatší vrstvy společnosti obývaly prostorné městské byty a domy nebo venkovské vily, vybavené moderními vymoženostmi té doby, jako byly plynové lustry, koupelny a splachovací záchody. Součástí býval salón, jehož vybavení reprezentovalo životní úroveň rodiny. Hrubší práce (úklid, žehlení, praní, nákupy, ...) měly v těchto domácnostech na starosti služby. V této době se také objevily první hotely a pasáže.

1. Bydlení v 19. století bylo srovnatelné s dnešním.

Každodenní život v 19. století byl výrazně odlišný od dnešního, a to zejména pokud jde o bydlení. Většina lidí žila na venkově v malých domcích či chalupách, často sdílených s více generacemi rodiny. Ve městech se pro dělníky a jejich rodiny stavěly pavlačové domy s malými byty a nízkým komfortem. Dělníci si nemohli dovolit lepší bydlení ani dostatek jídla. Další možnost pro bydlení ve městě nabízely i několikapatrové činžovní (nájemní) domy. Bohatší vrstvy společnosti obývaly prostorné městské byty a domy nebo venkovské vily, vybavené moderními vymoženostmi té doby, jako byly plynové lustry, koupelny a splachovací záchody. Součástí býval salón, jehož vybavení reprezentovalo životní úroveň rodiny. Hrubší práce (úklid, žehlení, praní, nákupy, ...) měly v těchto domácnostech na starosti služby. V této době se také objevily první hotely a pasáže.

1. Bydlení v 19. století bylo srovnatelné s dnešním.

Každodenní život v 19. století byl výrazně odlišný od dnešního, a to zejména pokud jde o bydlení. Většina lidí žila na venkově v malých domcích či chalupách, často sdílených s více generacemi rodiny. Ve městech se pro dělníky a jejich rodiny stavěly pavlačové domy s malými byty a nízkým komfortem. Dělníci si nemohli dovolit lepší bydlení ani dostatek jídla. Další možnost pro bydlení ve městě nabízely i několikapatrové činžovní (nájemní) domy. Bohatší vrstvy společnosti obývaly prostorné městské byty a domy nebo venkovské vily, vybavené moderními vymoženostmi té doby, jako byly plynové lustry, koupelny a splachovací záchody. Součástí býval salón, jehož vybavení reprezentovalo životní úroveň rodiny. Hrubší práce (úklid, žehlení, praní, nákupy, ...) měly v těchto domácnostech na starosti služby. V této době se také objevily první hotely a pasáže.

2. Móda se v 19. století postupně zjednodušovala, oblečení se stávalo pohodlnějším.

Móda 19. století byla výrazným znakem společenského postavení a proměňovala se v závislosti na dekádě. V první polovině století byly v módě široké sukně s krinolínami a korzety, které zvýrazňovaly ženskou postavu. Muži nosili formální obleky s vestami a cylindry. Postupem času se ženská móda zjednodušila, sukně se zúžily a korzety se staly méně svazujícími. Ještě později velela móda šaty zkracovat a ke kratším šatům se začaly nosit boty na vyšším podpatku. Oblíbené byly dámské kožichy a menší klobouky. U mužů se objevily pohodlnější střihy, ale stále dominovaly tmavé barvy a formální vzhled. Nosila se saka a k nim stále cylindr, nebo také nižší tvrdý klobouk, tříčtvrteční pláštěnka, hůlka a boty s nízkými podpatky. Móda byla důležitým ukazatelem společenského statusu a vybraného vkusu, přičemž bohatší vrstvy měly možnost sledovat nejnovější trendy z Paříže a Londýna.

2. Móda se v 19. století postupně zjednodušovala, oblečení se stávalo pohodlnějším.

Móda 19. století byla výrazným znakem společenského postavení a proměňovala se v závislosti na dekádě. V první polovině století byly v módě široké sukně s krinolínami a korzety, které zvýrazňovaly ženskou postavu. Muži nosili formální obleky s vestami a cylindry. Postupem času se ženská móda zjednodušila, sukně se zúžily a korzety se staly méně svazujícími. Ještě později velela móda šaty zkracovat a ke kratším šatům se začaly nosit boty na vyšším podpatku. Oblíbené byly dámské kožichy a menší klobouky. U mužů se objevily pohodlnější střihy, ale stále dominovaly tmavé barvy a formální vzhled. Nosila se saka a k nim stále cylindr, nebo také nižší tvrdý klobouk, tříčtvrteční pláštěnka, hůlka a boty s nízkými podpatky. Móda byla důležitým ukazatelem společenského statusu a vybraného vkusu, přičemž bohatší vrstvy měly možnost sledovat nejnovější trendy z Paříže a Londýna.

2. Móda se v 19. století postupně zjednodušovala, oblečení se stávalo pohodlnějším.

Móda 19. století byla výrazným znakem společenského postavení a proměňovala se v závislosti na dekádě. V první polovině století byly v módě široké sukně s krinolínami a korzety, které zvýrazňovaly ženskou postavu. Muži nosili formální obleky s vestami a cylindry. Postupem času se ženská móda zjednodušila, sukně se zúžily a korzety se staly méně svazujícími. Ještě později velela móda šaty zkracovat a ke kratším šatům se začaly nosit boty na vyšším podpatku. Oblíbené byly dámské kožichy a menší klobouky. U mužů se objevily pohodlnější střihy, ale stále dominovaly tmavé barvy a formální vzhled. Nosila se saka a k nim stále cylindr, nebo také nižší tvrdý klobouk, tříčtvrteční pláštěnka, hůlka a boty s nízkými podpatky. Móda byla důležitým ukazatelem společenského statusu a vybraného vkusu, přičemž bohatší vrstvy měly možnost sledovat nejnovější trendy z Paříže a Londýna.

2. Móda se v 19. století postupně zjednodušovala, oblečení se stávalo pohodlnějším.

Móda 19. století byla výrazným znakem společenského postavení a proměňovala se v závislosti na dekádě. V první polovině století byly v módě široké sukně s krinolínami a korzety, které zvýrazňovaly ženskou postavu. Muži nosili formální obleky s vestami a cylindry. Postupem času se ženská móda zjednodušila, sukně se zúžily a korzety se staly méně svazujícími. Ještě později velela móda šaty zkracovat a ke kratším šatům se začaly nosit boty na vyšším podpatku. Oblíbené byly dámské kožichy a menší klobouky. U mužů se objevily pohodlnější střihy, ale stále dominovaly tmavé barvy a formální vzhled. Nosila se saka a k nim stále cylindr, nebo také nižší tvrdý klobouk, tříčtvrteční pláštěnka, hůlka a boty s nízkými podpatky. Móda byla důležitým ukazatelem společenského statusu a vybraného vkusu, přičemž bohatší vrstvy měly možnost sledovat nejnovější trendy z Paříže a Londýna.

3. V 19. století neměli lidé mnoho příležitostí pro zábavu, prioritou byla tvrdá práce.

Svátky a zábava hrály důležitou roli v každodenním životě 19. století, poskytující únik z rutiny a tvrdé práce. Tradiční svátky jako Vánoce a Velikonoce byly doprovázeny rodinnými setkáními, bohatými hostinami a náboženskými obřady. Začalo se rozmáhat pořádání poutí (podle světce – patrona místního kostela), bálů a tanečních zábav. Městské obyvatelstvo se bavilo na tanečních zábavách, divadelních představeních a koncerty vážné hudby. Přibývalo také hostinců, kaváren a divadel. Stále více lidí navštěvovalo různé divadelní a čtenářské spolky. Na venkově byly populární jarmarky, dožínky, vinobraní a svatby, které byly často oslavovány hudbou, tancem a tradičními hrami. K oficiálním oslavám patřily také narozeniny císaře, jubilea jeho vlády a vojenské velikonoční parády (přehlídky).

3. V 19. století neměli lidé mnoho příležitostí pro zábavu, prioritou byla tvrdá práce.

Svátky a zábava hrály důležitou roli v každodenním životě 19. století, poskytující únik z rutiny a tvrdé práce. Tradiční svátky jako Vánoce a Velikonoce byly doprovázeny rodinnými setkáními, bohatými hostinami a náboženskými obřady. Začalo se rozmáhat pořádání poutí (podle světce – patrona místního kostela), bálů a tanečních zábav. Městské obyvatelstvo se bavilo na tanečních zábavách, divadelních představeních a koncerty vážné hudby. Přibývalo také hostinců, kaváren a divadel. Stále více lidí navštěvovalo různé divadelní a čtenářské spolky. Na venkově byly populární jarmarky, dožínky, vinobraní a svatby, které byly často oslavovány hudbou, tancem a tradičními hrami. K oficiálním oslavám patřily také narozeniny císaře, jubilea jeho vlády a vojenské velikonoční parády (přehlídky).

3. V 19. století neměli lidé mnoho příležitostí pro zábavu, prioritou byla tvrdá práce.

Svátky a zábava hrály důležitou roli v každodenním životě 19. století, poskytující únik z rutiny a tvrdé práce. Tradiční svátky jako Vánoce a Velikonoce byly doprovázeny rodinnými setkáními, bohatými hostinami a náboženskými obřady. Začalo se rozmáhat pořádání poutí (podle světce – patrona místního kostela), bálů a tanečních zábav. Městské obyvatelstvo se bavilo na tanečních zábavách, divadelních představeních a koncerty vážné hudby. Přibývalo také hostinců, kaváren a divadel. Stále více lidí navštěvovalo různé divadelní a čtenářské spolky. Na venkově byly populární jarmarky, dožínky, vinobraní a svatby, které byly často oslavovány hudbou, tancem a tradičními hrami. K oficiálním oslavám patřily také narozeniny císaře, jubilea jeho vlády a vojenské velikonoční parády (přehlídky).

3. V 19. století neměli lidé mnoho příležitostí pro zábavu, prioritou byla tvrdá práce.

Svátky a zábava hrály důležitou roli v každodenním životě 19. století, poskytující únik z rutiny a tvrdé práce. Tradiční svátky jako Vánoce a Velikonoce byly doprovázeny rodinnými setkáními, bohatými hostinami a náboženskými obřady. Začalo se rozmáhat pořádání poutí (podle světce – patrona místního kostela), bálů a tanečních zábav. Městské obyvatelstvo se bavilo na tanečních zábavách, divadelních představeních a koncerty vážné hudby. Přibývalo také hostinců, kaváren a divadel. Stále více lidí navštěvovalo různé divadelní a čtenářské spolky. Na venkově byly populární jarmarky, dožínky, vinobraní a svatby, které byly často oslavovány hudbou, tancem a tradičními hrami. K oficiálním oslavám patřily také narozeniny císaře, jubilea jeho vlády a vojenské velikonoční parády (přehlídky).

4. Lov a jízda na koni byly jediné aktivity, které se v 19. století označovaly jako tělocvik.

Tělesná kultura a sport zažívaly v 19. století významný rozvoj, přestože stále nešlo o masovou záležitost. Fyzická aktivita byla často spojována s prací, ale zámožnější vrstvy měly možnost věnovat se volnočasovým sportům (šermu, jízdě na koni, lovu). Do 1. poloviny 19. století býval tělocvik výsadou šlechty a zámožnějších měšťanů. Teprve po založení Sokola (1862) došlo v českých zemích k rozvoji tělesné výchovy. Od konce 19. století se čeští sportovci začali prosazovat i v atletice a gymnastice. Poprvé se zúčastnili olympijských her v roce 1900 v Paříži. Tyto aktivity přispívaly k rozvoji sportovní kultury, která se stala základem pro moderní sportovní hnutí 20. století.

4. Lov a jízda na koni byly jediné aktivity, které se v 19. století označovaly jako tělocvik.

Tělesná kultura a sport zažívaly v 19. století významný rozvoj, přestože stále nešlo o masovou záležitost. Fyzická aktivita byla často spojována s prací, ale zámožnější vrstvy měly možnost věnovat se volnočasovým sportům (šermu, jízdě na koni, lovu). Do 1. poloviny 19. století býval tělocvik výsadou šlechty a zámožnějších měšťanů. Teprve po založení Sokola (1862) došlo v českých zemích k rozvoji tělesné výchovy. Od konce 19. století se čeští sportovci začali prosazovat i v atletice a gymnastice. Poprvé se zúčastnili olympijských her v roce 1900 v Paříži. Tyto aktivity přispívaly k rozvoji sportovní kultury, která se stala základem pro moderní sportovní hnutí 20. století.

4. Lov a jízda na koni byly jediné aktivity, které se v 19. století označovaly jako tělocvik.

Tělesná kultura a sport zažívaly v 19. století významný rozvoj, přestože stále nešlo o masovou záležitost. Fyzická aktivita byla často spojována s prací, ale zámožnější vrstvy měly možnost věnovat se volnočasovým sportům (šermu, jízdě na koni, lovu). Do 1. poloviny 19. století býval tělocvik výsadou šlechty a zámožnějších měšťanů. Teprve po založení Sokola (1862) došlo v českých zemích k rozvoji tělesné výchovy. Od konce 19. století se čeští sportovci začali prosazovat i v atletice a gymnastice. Poprvé se zúčastnili olympijských her v roce 1900 v Paříži. Tyto aktivity přispívaly k rozvoji sportovní kultury, která se stala základem pro moderní sportovní hnutí 20. století.

4. Lov a jízda na koni byly jediné aktivity, které se v 19. století označovaly jako tělocvik.

Tělesná kultura a sport zažívaly v 19. století významný rozvoj, přestože stále nešlo o masovou záležitost. Fyzická aktivita byla často spojována s prací, ale zámožnější vrstvy měly možnost věnovat se volnočasovým sportům (šermu, jízdě na koni, lovu). Do 1. poloviny 19. století býval tělocvik výsadou šlechty a zámožnějších měšťanů. Teprve po založení Sokola (1862) došlo v českých zemích k rozvoji tělesné výchovy. Od konce 19. století se čeští sportovci začali prosazovat i v atletice a gymnastice. Poprvé se zúčastnili olympijských her v roce 1900 v Paříži. Tyto aktivity přispívaly k rozvoji sportovní kultury, která se stala základem pro moderní sportovní hnutí 20. století.

5. V českých zemích v 19. století byla většina obyvatel ngramotná.

České země patřily ke konci 19. Století k nejvzdělanějším částem celého Rakouska-Uherska. Skoro všichni zdejší obyvatelé (97%) byli gramotní. Povinná školní docházka se prodloužila z 6 na 8 let (od roku 1869). Po ukončení obecné školy mohl žák postoupit buď do měšťanské školy, nebo do různých typů středních škol: gymnázií, průmyslových škol, obchodních akademií. Na dvou třetinách těchto škol se už učilo česky. Vedle německých vysokých škol existovaly v našich zemích koncem 19. Století tři české vysoké školy – univerzita v Praze, Vysoké učení technické v Praze a Brně.

5. V českých zemích v 19. století byla většina obyvatel ngramotná.

České země patřily ke konci 19. Století k nejvzdělanějším částem celého Rakouska-Uherska. Skoro všichni zdejší obyvatelé (97%) byli gramotní. Povinná školní docházka se prodloužila z 6 na 8 let (od roku 1869). Po ukončení obecné školy mohl žák postoupit buď do měšťanské školy, nebo do různých typů středních škol: gymnázií, průmyslových škol, obchodních akademií. Na dvou třetinách těchto škol se už učilo česky. Vedle německých vysokých škol existovaly v našich zemích koncem 19. Století tři české vysoké školy – univerzita v Praze, Vysoké učení technické v Praze a Brně.

5. V českých zemích v 19. století byla většina obyvatel ngramotná.

České země patřily ke konci 19. Století k nejvzdělanějším částem celého Rakouska-Uherska. Skoro všichni zdejší obyvatelé (97%) byli gramotní. Povinná školní docházka se prodloužila z 6 na 8 let (od roku 1869). Po ukončení obecné školy mohl žák postoupit buď do měšťanské školy, nebo do různých typů středních škol: gymnázií, průmyslových škol, obchodních akademií. Na dvou třetinách těchto škol se už učilo česky. Vedle německých vysokých škol existovaly v našich zemích koncem 19. Století tři české vysoké školy – univerzita v Praze, Vysoké učení technické v Praze a Brně.

5. V českých zemích v 19. století byla většina obyvatel ngramotná.

České země patřily ke konci 19. Století k nejvzdělanějším částem celého Rakouska-Uherska. Skoro všichni zdejší obyvatelé (97%) byli gramotní. Povinná školní docházka se prodloužila z 6 na 8 let (od roku 1869). Po ukončení obecné školy mohl žák postoupit buď do měšťanské školy, nebo do různých typů středních škol: gymnázií, průmyslových škol, obchodních akademií. Na dvou třetinách těchto škol se už učilo česky. Vedle německých vysokých škol existovaly v našich zemích koncem 19. Století tři české vysoké školy – univerzita v Praze, Vysoké učení technické v Praze a Brně.

1. Bydlení v 19. století bylo srovnatelné s dnešním.

Každodenní život v 19. století byl výrazně odlišný od dnešního, a to zejména pokud jde o bydlení. Většina lidí žila na venkově v malých domcích či chalupách, často sdílených s více generacemi rodiny. Ve městech se pro dělníky a jejich rodiny stavěly pavlačové domy s malými byty a nízkým komfortem. Dělníci si nemohli dovolit lepší bydlení ani dostatek jídla. Další možnost pro bydlení ve městě nabízely i několikapatrové činžovní (nájemní) domy. Bohatší vrstvy společnosti obývaly prostorné městské byty a domy nebo venkovské vily, vybavené moderními vymoženostmi té doby, jako byly plynové lustry, koupelny a splachovací záchody. Součástí býval salón, jehož vybavení reprezentovalo životní úroveň rodiny. Hrubší práce (úklid, žehlení, praní, nákupy, ...) měly v těchto domácnostech na starosti služby. V této době se také objevily první hotely a pasáže.

2. Móda se v 19. století postupně zjednodušovala, oblečení se stávalo pohodlnějším.

Móda 19. století byla výrazným znakem společenského postavení a proměňovala se v závislosti na dekádě. V první polovině století byly v módě široké sukně s krinolínami a korzety, které zvýrazňovaly ženskou postavu. Muži nosili formální obleky s vestami a cylindry. Postupem času se ženská móda zjednodušila, sukně se zúžily a korzety se staly méně svazujícími. Ještě později velela móda šaty zkracovat a ke kratším šatům se začaly nosit boty na vyšším podpatku. Oblíbené byly dámské kožichy a menší klobouky. U mužů se objevily pohodlnější střihy, ale stále dominovaly tmavé barvy a formální vzhled. Nosila se saka a k nim stále cylindr, nebo také nižší tvrdý klobouk, tříčtvrteční pláštěnka, hůlka a boty s nízkými podpatky. Móda byla důležitým ukazatelem společenského statusu a vybraného vkusu, přičemž bohatší vrstvy měly možnost sledovat nejnovější trendy z Paříže a Londýna.

3. V 19. století neměli lidé mnoho příležitostí pro zábavu, prioritou byla tvrdá práce.

Svátky a zábava hrály důležitou roli v každodenním životě 19. století, poskytující únik z rutiny a tvrdé práce. Tradiční svátky jako Vánoce a Velikonoce byly doprovázeny rodinnými setkáními, bohatými hostinami a náboženskými obřady. Začalo se rozmáhat pořádání poutí (podle světce – patrona místního kostela), bálů a tanečních zábav. Městské obyvatelstvo se bavilo na tanečních zábavách, divadelních představeních a koncerty vážné hudby. Přibývalo také hostinců, kaváren a divadel. Stále více lidí navštěvovalo různé divadelní a čtenářské spolky. Na venkově byly populární jarmarky, dožínky, vinobraní a svatby, které byly často oslavovány hudbou, tancem a tradičními hrami. K oficiálním oslavám patřily také narozeniny císaře, jubilea jeho vlády a vojenské velikonoční parády (přehlídky).

4. Lov a jízda na koni byly jediné aktivity, které se v 19. století označovaly jako tělocvik.

Tělesná kultura a sport zažívaly v 19. století významný rozvoj, přestože stále nešlo o masovou záležitost. Fyzická aktivita byla často spojována s prací, ale zámožnější vrstvy měly možnost věnovat se volnočasovým sportům (šermu, jízdě na koni, lovu). Do 1. poloviny 19. století býval tělocvik výsadou šlechty a zámožnějších měšťanů. Teprve po založení Sokola (1862) došlo v českých zemích k rozvoji tělesné výchovy. Od konce 19. století se čeští sportovci začali prosazovat i v atletice a gymnastice. Poprvé se zúčastnili olympijských her v roce 1900 v Paříži. Tyto aktivity přispívaly k rozvoji sportovní kultury, která se stala základem pro moderní sportovní hnutí 20. století.

5. V českých zemích v 19. století byla většina obyvatel negramotná.

České země patřily ke konci 19. Století k nejvzdělanějším částem celého Rakouska-Uherska. Skoro všichni zdejší obyvatelé (97%) byli gramotní. Povinná školní docházka se prodloužila z 6 na 8 let (od roku 1869). Po ukončení obecné školy mohl žák postoupit buď do měšťanské školy, nebo do různých typů středních škol: gymnázií, průmyslových škol, obchodních akademií. Na dvou třetinách těchto škol se už učilo česky. Vedle německých vysokých škol existovaly v našich zemích koncem 19. Století tři české vysoké školy – univerzita v Praze, Vysoké učení technické v Praze a Brně.